

Ewa Szary-Matywiecka

"Ironia i fabuła. (Na przykładzie
>>Lalki>Wesela>Próchna

Biuletyn Polonistyczny 32/1 (112), 215

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JANION Maria, FORYCKI Remigiusz: Księża i potwór. "Przegląd Humanistyczny" 1987 nr 7/8 s. 117-123.

Twórczość Wiktora Hugo rozbudowała stary topos literatury europejskiej: identyfikacji Człowieka i Księgi. Ciągłą linię dziejów zapisanych w Księdze załamują pojawiające się w twórczości Hugo potwory. Pisarza fascynuje byt człowieka okaleczonego, potwornego, skarłałego. Najbardziej pobudzające wyobraźnię potwory u Hugo - to Quasimodo z "Katedry Najświętszej Marii Panny" i Gwynplaine z "Człowieka śmiechu". Pisarz zrywa antyczny związek między pięknem a dobrem na rzecz estetyki brzydoty (opozycja "zewnątrza" i "wnętrza").

BP/112/49

A.B.

JANKOWIAK Mieczysław: Ironia i fabuła. (Na przykładzie "Lalki", "Wesela" i "Próchna"). /W:/ Fabuła utworu literackiego. Rozprawy UMK. Toruń 1987, s. 39-61.

Praca jest prezentacją trzech różnych fabuł ironicznych. Fabuła "Lalki" Prusa jest dla autora przykładem ironicznego połączenia wątków "kupieckich" z idealnymi i metafizycznymi. Głównym ironicznym składnikiem fabuły "Wesela" Wyspiańskiego jest wielość podtekstów - od folklorystycznych po filozoficzne. Z kolei fabuła "Próchna" Berenta ma - zdaniem autora - powstać ironii sokratycznej podważającej nie tylko pojedyncze zjawiska kultury modernistycznej, lecz także całą tę kulturę jako system światopoglądowy.

BP/112/50

E.Sz.-M.